

obraz 2. Beránek Boží

Jan 1,35-42

1. čtení: Iz 53,1-7 ... **Všichni jsme bloudili jako ovce, každý z nás se dal svou cestou, jej však Hospodin postihl pro nepravost nás všech. Byl trápen a pokořil se, ústa neotevřel; jako beránek vedený na porážku, jako ovce před stříhači zůstal němý, ústa neotevřel. ...**

kázání: Janovo evangelium 1,29-30 + 35-42 ... **Hle, beránek Boží. ...**

Bratři a sestry,

pro ty z Vás, kdo jste tu minulou neděli nebyli...je dnes důležitá neděle v roce..a má tak poetický název: Druhá neděle v mezidobí. Minulý týden jsme společně přemýšleli o tom, kdo to je, ten který se narodil v Betlémě a na Golgotě zemřel? Máme před sebou to krásné období církevního roku – mezidobí – ve kterém o tom chceme přemýšlet. Vlastně dívat se. Dívat se na obrazy, které máme v Bibli popsány. Kdo to ten Ježíš je? O tom evangelia často mluví v obrazech. Dnes tedy obraz 2. Beránek.

Vidíte ho? Toho beránka? Zkuste to..zkuste ten obraz vzít vážně..to znamená: koukejte na něj. Vzít vážně obraz znamená ne tolik hned přemýšlet..ale koukat, dívat se, prohlížet. Tak to by mě vážně zajímalo, co vidíte.

1. Plyšový beránek tak trochu jako z medvídků Pú. Měkkoučký, hlad'oučký, bílý jako vlna. Roztomilý beránek. To je hezký obraz. Člověk by ho nejrady vzal do rukou a nuchňal se s ním. Teda děti by se nuchňaly. Nebo holky. My chlapi na to moc nejsme. (Teda já někdy jo ale to se neříká.) Tak takového beránka vidím na první dobrou já. Asi to má jinak člověk, který chová ovce. Ale vlastně nemusí. Občas se stane, že beránek přijde o matku a to se pak musí krmit z flašky. A to vám potvrdí i sebetvrd'áčtější chlap, chovatel ovcí, že když to malé zvířátko krmíte mlékem z flašky pro mimina, je to prostě dojímací. Jo, je to tak trochu jako plyšový nuchňací beránek. A ještě víc, protože v něm člověk vidí tak trochu to miminko. Beránek. Roztomilý. A alespoň někdy by se člověk měl dojímat, aby doopravdy žil. Aby uprostřed těch dospěláckých, vážných a závažných, zodpovědných a doopravdických věcí v člověku něco důležitého neumřelo.

A ono jo. Věřím, že tohle má být jeden rozměr toho obrazu. Bez kterého by to nedávalo smysl. Ale nesmí chybět ten druhý. Ten, který tehdy, v době Ježíšově, viděli lidé častěji.

2. Totiž beránek chovaný proto, aby pak byl podříznut, vykrvácel, byl vyvrhnut, stáhnut z kůže, naporcován, upečen a sněden. Beránek určený k tomu, aby se z něj stalo jehněčí. Abychom měli co jíst. Abychom neumřeli.

3. A ještě třetí rozměr toho obrazu. Nám nejvzdálenější. Beránek jako obětní zvíře. Zvíře, které zabiju a spálím, abych prožil a dal najevo, že jsem taky provedl věci zlé, věci, které nejsou k životu, které život ničí. I když jsem třeba nikoho nezabil. Každá špatnost nakonec k smrti vede. K mojí smrti, k smrti toho lidského, co ve mně je. Aby nemusela, je tu možnost lítosti nad zlem a Božího odpuštění. A člověk, aby dal tu lítost najevo, aby mohl prožít, že hřích vede ke smrti ale nemusím zemřít já ani moji blízcí, zabije nevinného beránka. Aby sám neumřel. Ale ne jen fyzicky. Mnohem víc. Z takhle obětovaného beránka člověk nic nejedl. Celý shořel. Aby v člověku neumřelo to lidské.

Ale to my už neděláme. Nejsme přece nějakí starověcí barbari. Nám stačí, že toho litujeme, Pánu Bohu to řekneme ono se to odpuštění nějak stane. Ne, nějak se nestane. Ale o tom až na Velikonoce.

Tři rozměry obrazu beránka. Který měl na mysli Jan? Když říkal: Hle, beránek Boží, který snímá hříchy světa. Všechny tři. Roztomilý měkkoučký beránek. Beránek jako jídlo. Ten, který musí umřít, abych já mohl přežít. Beránek nevinný, který umírá, abych já vinný zemřít nemusel. Všechny tři rozměry. A možná víc.

Ale zatím si ten beránek pobíhá. Ještě žije. Ještě je krásný, živý a nevinný. Ještě nám ukazuje a káže svým životem. A Jan říká: To je on. Táhle ten chlapík, který sem zrovna jde. Jmenuje se Ježíš. To je beránek Boží.

Ale tím dnešní vyprávění evangelia nekončí. Vlastně právě začíná. I když jak pro koho. Jan křtitel, ten beránkův předchůdce a uvaděč, ho nejdřív představuje lidem, kteří přišli za ním, za Janem. Aby zjistili, kdo je Jan. A Jan Křtitel, to byl tehdy někdo. Všichni o něm věděli. Byl hvězda. Dokonce král z něj měl strach. Z dobových mimobiblických pramenů se více dovídáme o Janu Křtitelovi než o Ježíši. Jan byl někdo. A Jan říká: Hle, beránek Boží. To je on. Ne já. Já jsem tady jenom kvůli němu. Moje role právě končí. Táhle je skutečná hvězda. A dalšího dne už má u sebe Jan svoje následovníky, svoje učedníky. A znovu přichází Ježíš a Jan znovu říká: hle Beránek Boží. A ono to stačí. Víc říkat nemusí. A ti jeho učedníci od něj odchází. Jan ztrácí svoje obdivovatele, svoje učedníky, svoje žáky. Tou jednou větou: Hle, beránek Boží. Jaká síla, ustoupit do pozadí. Odejít, vzdát se nároku na slávu, vzdát se vděčností a pochval.

Nechce se mi být Ježíšem. Nechce se mi být beránkem. Nechce se mi umřít za ostatní. A snad nebudu muset. Snad nikdo z nás. I když Bůh ví. Ale je tu Jan. To je moc dobrá role. To bych být chtěl. Chtěl bych mít tu sílu. Dosvědčit toho, o kterého jde...a pak nechat ty svoje odejít. Ať jdou za ním. Jinak než já. Jinou cestou. Svou vlastní cestou k Ježíši, ke Kristu, k Bohu. K beránkovi. Chci tohle dokázat se svými dětmi. Dosvědčit jíím toho, koho jsme poznal. Ježíše Krista jako beránka Božího. Předat jim to, co mám. A pak je nechat jít jejich vlastní cestou k němu. A chtěl bych to dokázat i se všemi lidmi, na kterých mi záleží. A myslím, že je to naše role. Být svědky, uvaděči, ukazateli. A je to role osvobodivá. Já nejsem ta hvězda. Já nejsem beránek. Na mně život mých blízkých nezáleží. Já mám splnit dobře svoji roli ukazatele a pak je nechat jít. Pak je to na Tobě, Ježíši.

Amen